

Vysnívaný bozk

Kristína Ježovičová

VENUS
PRES

Kristína Ježovičová

**Vysnívaný
bozk**

VENUPRESS

Kristína Ježovičová: Vysnívaný bozk
Vydanie prvé
Copyright © 2026 Kristína Ježovičová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2026 ako svoju 43. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Ilustrácie: Ivana Zimanová
Grafika: Depositphotos
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-81-7
ISBN EPUB 978-80-69085-83-1
ISBN MOBI 978-80-69085-84-8
ISBN PDF 978-80-69085-82-4

VENUPRESS
Bratislava 2026

*Venujem všetkým štetkám,
ktoré štetkami nikdy neboli.*

PROLOG

Zlá reputácia ťa dokáže vyzliecť rýchlejšie než vzrušený chlapec.

Na našej škole ľudia zaručene milujú tri veci: škandály, cudzie chyby a nálepkovanie.

Môžeš byť šprt, triedny šašo, tichý čudák, športovec, tanečník a všeličo možné...

Moja aktuálna nálepka je však horšia a nikdy ju nenájdeté na chalanskom chrbte.

Stačí pár slov na chodbe, niekoľko pohľadov v triede a zrazu si príbeh, ktorý si ľudia medzi sebou ochotne podávajú ako veľkú bonboniéru.

Dovoľte mi, aby som sa vám predstavila.

Volám sa štetka.

Prezývajú ma tak už aj kuchárky. Moja údajná povest' prebehla školou rýchlejšie než vôňa ich legendárneho perkeltu cez celú jedáleň.

Ani to nebolo ťažké.

Stačilo pár rozhodnutí, ktoré sa vtedy nezдали až také hlúpe. A jeden chalan.

Vedela som, že je kretén prvej triedy? Jasné.

Myslela som si, že ho zmením? Jasné, že na druhú.

Už zasa som sa mýlila? Jasné, že na milióntu.

Po škole chodím s hlavou hore. Nie preto, že by ma to

nebolelo, ale preto, že viem, ako to bolo. Odmietam hrať hru, v ktorej chalani môžu všetko a dievčatá majú držať hubu.

Všetci ma zrazu riešia, a ja len odpočítavam dni, kedy ten klamár konečne zmaturuje a vypadne zo školy.

To, že som sa popálila, ešte neznamená, že zanevriem na lásku.

Len som sa naučila jednu dôležitú vec.

Nikdy viac si nezačnem s niekým zo školy.

I. kapitola

Tretia hodina, pondelok, matematika.

Vonku je slnečno, vtáčiky čvirikajú, jar v plnom prúde a ja som uväznená v triede po hroznom víkende a ešte horšom týždni, keď sa na mňa väčšina školy pozerala, akoby som bola časť seriálu *Euphoria*.

Priznávam, nechať sa bez môjho vedomia natočiť, ako sa s vyhrnutou sukňou bozkávam so štvrtákom Macom na smradľavých školských záchodoch, nepatrí medzi moje top momenty. A že to video nezostalo len v jednom mobile, je krutá realita.

Moje *len sme sa bozkávali* sa v jeho ústach pretransformovalo na *všetky možné polohy neskôr u mňa doma a nezostala vo mne ani kvapka*, taká dobrá som bola.

A nie, nebola.

Viac ako k predohre medzi nami nikdy nedošlo.

Aj tá sa udiala len jeden jediný raz.

Pod vplyvom alkoholu, ktorý neznášam.

Zažmúrim na tabuľu.

Matikár čmára rovnice, ktoré mi nič nehovoria. Ja som skôr na kreatívne veci a hocičo, čo nevyzerá ako mučenie v podobe čísel.

Snažím sa sústrediť, no zvuk kriedy ma uspáva spoľahlivejšie ako ASMR šepkania a súchania štetca na líčenie o mikrofón.

Matika je bleh!

Pravačkou si podopieram hlavu a druhou rukou ten chaos opisujem. Strácam sa, no z apatie ma dostane vibrovanie ruksaku.

Natiahnem ruku a na prvý pokus vyberám mobil.

Síce nechcem schytať poznámku cez prekliaty Edupage, no viac nudy neprežijem.

Potichučky telefón ukrývam za rifľový peračník zo starých džínsov, (ne)chcem sa chváliť, ale sama som si ho ušila a som naň nenormálne hrdá.

Keď otvorím správy v spoločnom chate s Mon, Katy a Rinou, takmer spadnem zo stoličky.

Šibnem pohľadom na opačnú stranu triedy, kde cez matiku sedí moja bestie, aby sme nevyrušovali. Ústami naznačím veľké VAU.

Vytvorila memečko:

Hore fotka chalana, ktorý ponúka babe pero.

V bubline dievča hovorí: *Dík, ale mám svoje. Tvoje nepotrebujem.*

V strede fotka dotyčného vysmiateho chalana s kamošom.

V bubline chalan hovorí: *Brácho, minula mi celý atrament.*

Dole fotka superhrdinky, ktorá drží obrovské pero ako zbraň a tvári sa nekompromisne.

Poznámka: *Keď on rozpráva legendy, ale ty vieš, že išlo o trailer bez filmu.*

Rina: *Keby sme žili inde a v inom čase, prekliali by sme ho, jeho šúl'ok by sa mu vysušil a odpadol ešte pred žatvou.*

Katy: *Rin! Prestaň, musím sa sústrediť, lebo z tej fyziky fakt prepadnem. Si v pohode, Deni? Inak nebolo toto s tým šúľkom v seriáli Dva a pol chlapa?*

Ja: *Vďaka vám som oveľa viac v pohode. Hej, niečo také.*

Pípne mi správa mimo spoločného chatu.

Mon: *Prepáč, že som tu pre teba nebola cez víkend.*

„Nájde sa niekto, kto by si chcel skúsiť vypočítať podobný príklad?“ spýta sa kompletne zaprášený matikár. Tuším mal číselný orgazmus. Automaticky sa krčím v lavici ako väčšina z nás.

Nakoniec zdvihne ruku jeden z triednych géniov a zachráni nás až do konca hodiny.

Po zvonení sa ku mne konečne dostane Moni. „Dík, toto som potrebovala,“ predbehnem ju a trochu tým zmažem jej previnilý výraz. „Poď, ideme na naše miesto,“ s hrmotom vyskakujem z lavice. „Potrebujem s vami niečo prebrať.“

„Tie vaše tajnosti,“ zaškerí sa jedna so spolužiačok z vedľajšieho radu. „Idete prebrať, čo všetko ťa naučil Maco?“

„Chcela by si sa pridať, že?“ usmejem sa na ňu najsladšie, ako viem. Fakticky cítim, ako sa mi na líkach robia jamky. Tak trochu ma z toho bolí tvár. „Smola. Zvedavé rýpavé baby majú priestor v stredoveku, takže...“ pozriem sa na Moni.

Zháči sa. „Nič mi nenapadá,“ šepne. Dokončovanie viet tej druhej sme ešte nedoladili.

Sme takmer vonku z triedy, keď sa otočí a povie do

priestoru: „... takže si nájdí stroj času a choď tam, aby mohli s tebou urobiť to, čo s inými čarodejnicami.“

Zasmejem sa a ťahám ju z triedy. „Mega.“

2. kapitola

Zamierime k výklenku na chodbe a sadáme si na širokú parapetnú dosku. Je to naše miesto, všetci to vedia, dokonca aj učiteľský zbor. Kedysi sme sem chodievali len my dve, no tento rok sa k nám často pridajú aj Katky z áčky.

„Fakt mi prepáč, že som tu nebola pre teba... že som nemala čas, ale mám na to celkom dobrý dôvod,“ rýchlo hovorí, kým sa k nám pridajú baby. Nemá pred nimi tajnosti, no so mnou je zhovorčivejšia.

„Aký?“ prísne si ju premeriam.

„Asi mám frajera,“ vyhrkne a vzápätí si prikryva ústa rukami.

Čakala som niečo úplne iné. Písanie seminárky, vypo máhanie v ich rodinnom ovocnom sade, dobrovoľníctvo v psom útulku.

„A to kedy si stihla? Ako sa volá? Poznám ho? Ako sa bozk... už ste sa bozkávali?“ začnem výsluch. Chcem vedieť všetko.

„Nooo...“ tvári sa tajomne, „... je to brigádnik v útulku.“

„Ten nevrlý čudák?“ vybafnem až príliš nahlas.

„Deni...“ karhavo ma upozorní. „Nie je...“

„Sama by som ho lepšie nenazvala,“ zapojí sa do rozhovoru Rin, ktorá bez problémov vyskočí cez lavičku na parapet a prisadne si. Drobunká Katy s tým má trochu

problém, tak s Rinou načiahneme ruky, aby sme jej pomohli sadnúť si medzi nás.

„Bavíte sa o tom hajzlovi, ktorý z nás dvoch urobil ročníkové štetky, že?“ uisťuje sa takmer nezúčastnene Rina.

Katy ma jemne pohladí po ramene. „Je to hnusný naničhodník,“ povie to tak milo, akoby Maco sčasti nemohol za to, že jej brat Nico utiekol z domu.

Rina si odfrkne. „Hlasujem za to, aby sa k nám do partie pridala Markova sestra Emmka. Ona by ho nazvala tak, jak sa na hovado patrí.“

„Ko-ko...“ začne Mon a všetky nás tým prekvapí. „Koho chceš pridať?“ dokončí otázku a všetky sa začneme chichotať.

„S Katy ju niekedy zoberieme von, aby si Markovu sestru mohla spoznať, Moni. Je super. Jazyk má podrezaný až po žalúdok,“ uškrnie sa Rina.

„Je super,“ poznamená zasnívane Katy.

„Stavím sa, že teraz premýšľaš o výnimočnosti jej brata Marka, všakže?“ podpichnem ju.

Namiesto odpovede sa začervená.

Jemne ju štouchnem. „V každom prípade sme sa nebavili o tom, o kom nechcem hovoriť. Naša Mon má frajera.“

„Asi,“ doplní vystresovane dotyčná. Mám pocit, že niekedy pochybuje aj o tom, ako sa volá.

Nastane taká vrava a výbuchy otázok, že by sa za ňu nemuseli hanbiť ani týpkovia v parlamente.

Iba Mon mlčí, to je celá ona. Kebyže mám niečo nové v oblasti chalanov, určite nečakám celý víkend.

Možno ma nechcela zaťažovať, keďže vedela, že sa cítim naprd. Len čo sa takmer zrútim a potrebujem ju, tak si nájde frajera.

Ja som ich už mala veľa, ale u nej je to novinka, totál-

na novinka. Neviem, čo ma šťve viac. To, že mi to hneď nepovedala, doslova ma cez víkend ghostla, alebo to, že ona prežíva prvú lásku prvýkrát.

Odrazu Katky zmĺknu, a preto vynikne moja poznámka. „Uprednostnila si chalana predou mnou?“ vyletí zo mňa nepremyslene.

„Tušila som, že nemám nič hovoriť,“ vzdychne si... a ten jej žalostný pohľad.

Prepadáva ma zlé, veľmi zlé svedomie. Mon tu vždy bola pre mňa, v každom čase i nečase.

Zakaždým stála pri mne. Hocikedy, hocikde, hocikoľko, hocako.

Preto ma prekvapilo, že som zrazu nebola u nej na prvom mieste. Správa sa... nuž, ako ja, keď som mala známost'... och, bože.

Som blbá a sebecká? Šúcham si čelo a snažím sa vyrovať stav zamračenosti. Trápne ticho visí vo vzduchu pevnejšie ako tablo oproti na stene. *No tak! Dopraj jej to, Dena!* dohováram si v duchu. Druhé, sklamané ja vševediaco odpovedá: *Ona na to ešte príde, čo sú chalani zač, len škoda, že na to musí prísť sama. Ale čo už. Keď tak veľmi chce, nech sa učí z vlastných chýb.*

Prehodím si dlhé vlasy na chrbát. Stisnem jej ruku a povzbudivo sa na ňu usmejem. „Srandovala som. Povedz nám viac.“

Jej tvár sa postupne rozžiari. Aj Katy a Rina na ňu hľadajú s očakávaním. „Je perfektný. Všade chodí pešo a je veľmi múdry. A separuje odpad. Vlastne... tak sme sa spoznali! Bola som vypomôcť v útulku, zbierala som odpadky do vriec, keď sa pri mne zastavil popri venčení psíkov. Miluje zvieratá! Spýtal sa ma, či mi pomôže. Navyše sa správa veľmi milo aj k starým ľuďom.“ Moni je nad-

šená, no fakticky mi práve opísala stelesnenie svätosti, hlavne, že predtým ju totálne ignoroval a správal sa nepriateľsky.

„A vyzerá ako?“ zaujímam sa s prižmúrenými očami. „Niežeby to bolo extra podstatné, ale chcem si to stelesnenie dokonalosti a miloty predstaviť.“

Zahryzne si do spodnej pery. „Normálne.“ Mykne plecocom. „Má totálne milý úsmev.“

„Aj na Markovi je úsmev najkrajší,“ pridá sa Katy, asi aby mi zabránila v uštipačnosti.

„Máš fotku? Je na nejakej sociálnej sieti?“ pokračujem.

Mon nesúhlasne pokrúti hlavou. „Práveže nie je. A to sa mi na ňom páči úplne najviac. Ale možno ho spracujem a dám s ním spoločnú fotku na Instagram.“

Čudák, pomyslím si. Kto v dnešnej dobe nie je na nejakej sociálnej sieti? Aspoň tajne! Pozriem sa na zvyšok našej babskej partie, ktorú spojil zimný ples.

Rina si píše s Alexom, lebo sa na telefón usmieva ako slniečko, aj Katy je ako v oblakoch kvôli Markovi – je to Macov spolužiak, nakláňa sa, či ho náhodou nezahliadne kráčať po schodoch.

Teraz sa k nim pridala aj moja bestie.

Len ja si užívam titul štetky. Výborne. „Idem na vecko,“ oznámim im.

3. kapitola

Stojím s mobilom v ruke v kabínke záchoda, čumím na displej ako taký puk. Takúto správu som dostala počas vybavenia určitých záležitostí a takmer telefón spadol do záchoda mne.

Neznáme číslo: *Ahoj, kráska, mobil mi spadol do záchodovej misy. Namočil som ho do ryže, ale nepomohlo. Mobil je v keli, no čo je horšie, kontakty sú spláchnuté ☹, keďže som si ich, ja somár, nezálohoval. Myslel som si, že tvoje číslo poznám naspamäť, že som si ho zapamätal, keď si mi ho diktovala, no evidentne si ho pamätám zle. Ja somár som ťa vtedy od samej radosti ani neprezvonil, takže ty moje číslo nemáš. Bez tvojho priezviska sa ťažko hľadá v zoznamoch. Už tri dni rozposielam správy na číslo, ktoré by mohlo byť tvoje. Rozvrátil som asi tri manželstvá a vzbudil záujem u dvoch úchylou. Prosím, povedz, že tentoraz som sa trafil. Tvoj chaotický nápadník z parku.*

Očividne ide o omyl, keďže som v živote žiadnemu chalanovi v parku číslo nedala. Na diskotékach, chatách a na párty v bytoch áno.

Ale vonku za jasného dňa nikdy.

Zasmejem sa.

Skôr by som neznámeho odosielateľa nazvala chaotic-
kým zúfalcom. Aj tak je na jeho správe niečo milé, i keď nie
som typ, ktorému by bol niekto sympatický len virtuálne.

Rada si píšem s chalanmi, ale musím vedieť, ako vyze-
rajú, aby som si ich nejako prepojila s ich slovami. Vôbec,
ale vôbec nie som typ, ktorý má rád tajomné veci a neja-
ké rande dohodnuté cez internet. Už nie.

Možno by som to mohla skúsiť znovu.

Vybehnem zo záchoda, musím sa poradiť s Mon.

Ako vyrazím chodbou, niekto mi vletí do cesty a silno
ma zovrie. Ani sa mu nemusím pozrieť do tváre a viem,
kto to je. Vnímam ho všetkými zmyslami.

Jeho prítomnosť na mňa pôsobí ako čerstvá jazva, do
ktorej niekto tlačí prstom. Jeho dotyk je drsný, z dychu
cítim cigaretu a strasie ma z toho, že na mňa tak uprene
hľadí. Doslova ma prepaľuje nadržanými očami.

„Pusti ma,“ poviem jeho plecu. Nechcem ho už ani vi-
dieť.

„Čakal by som krajšie privítanie od frajerky.“

Vzhliadnem k nemu.

Hrabe mu? Môže byť niekto ešte viac delulu?

Sebavedomie v jeho očiach je príťažlivé len do chví-
le, kým si neuvedomíš, že ide o sebastrednosť a arogan-
ciu. Nechápem, ako som mohla uveriť, že sa v ňom skrýva
nejaké dobro len preto, že vedel ako na mňa. „Tak za ňou
choď, Marcel, nech ti pre mňa, za mňa aj... Au, to bolí.“

Zavrtím sa, no stále ma nepustí.

„Mám teba!“

„Nemáš,“ odvrknem.

„Nasrala si sa, lebo nás niekto natočil?“

„Nie, vôbec, milujem, keď sa z môjho súkromia stane
verejný program.“

„O nič nejde, láska, chalani nás len vyprankovali. Pozeral som si ho viackrát, bolo ti vidieť len stehno a...“

„Všetkým si povedal, že spolu spávame, a pritom to nie je pravda,“ preruším ho a šepkám jeho smerom ublíženejšie a poníženejšie, než som chcela.

Mapujem očami chodbu za ním. Je prázdna.

No jasné, všetci sú v triedach. Akurát teraz je pre všetkých zvonenie posvätné. Ako naschvál. Vyčíhal si ma, aby sme boli osamote. „A už ma nikdy nevolaj láska,“ syknem.

Srdce mi panicky tlčie.

Prižmúri oči. „Bola by to len otázka času a milovali by sme sa. Nič to na veci nemení,“ uškrnie sa. Úškl'abok neľadí s tým, čo povedal. Milovanie je až príliš krásne slovo pre trtkáčku, ktorú tak kvetnato opísal a rozniesol po škole. Nezniesiem to, a tak odvrátim hlavu, až sa mi vlasy zhrnú po pleci a skĺznu na jeho ruku.

Okamžite ich schytí a namotáva si ich na dlaň. Vždy, keď to urobil predtým, aby si ma k sebe pritiahol, pripadalo mi to vzrušujúce.

Ako z nejakého sexy seriálu.

Momentálne ho neznášam, mám z neho strach.

Ťahá ma k sebe. Bližšie k jeho pekným drzým perám. Musím sa spamätať a brániť. Konečne prichádzam k rozumu a snažím sa ho od seba odtlačiť, no nepohnem s ním. „Fakt to nič nemení? Pre mňa to mení všetko. Navyše sme spolu nechodili, len sme si... au, pusti ma.“

Trochu uvoľní zovretie vlasov, no o to pevnejšie ma drží za pás. „Stále si môžeme užívať. Čaká ma maturita a nemôžem celý čas len sedieť nad knihami, ak rozumieš, čo tým myslím. Som pod tlakom.“

„Nájdi si iný ventil. Nechcem s tebou už nič mať. Teším sa na akademický týždeň, že ťa neuvidím. A po matu-

rite už nikdy. Ak na mňa niekedy náhodne natrafíš na ulici, tvár sa, že ma nepoznáš,“ vyletí zo mňa to, čo som mu chcela napísať celý víkend. „Pusti ma, inak budem kričať.“

„Čo ti tak vadí na tom videu? Čo si taká?“ obzerá si ma. „Vidím, že sa ti robí vyrážka. Máš krámy?“

Tieto jeho hlúpe reči dokonale vymazali príťažlivosť, ktorú som k nemu predtým cítila. Teraz by som oňho neprešla ani len bicykel bicykla, ktorý patrí bicyklu môjho bicykla. „Teba nikto nenazval štetkou, ty kretén!“

„No to je logické, keďže štetka nie som,“ šplechne mi do očí. Najradšej by som mu vyškriabala tie jeho, no nebudem si špiniť prsty. Ani mu jednu neplesknem, hoci mám extrémnu chuť. „Na rozdiel od teba,“ dodá.

Vtedy mi vyletí ruka a pristane na jeho líci tak silno, až mu hlava vyletí do strany. Otočí ju späť. Je v šoku, aj ja som. Nikdy som nikomu jednu nestrelila. Stálo to za tú bolesť. A že som prišla o niekoľko korienkov, lebo mi stále držal vlasy, mi je úplne fuk.

„Musím ísť na hodinu.“ Snažím sa ho odtlačiť, no znova ma silnejšie ťahá za vlasy. Zalapám po dychu.

„Zrazu aká poctivka.“ Pery má tak blízko, až cítim jeho dych. Žalúdok sa mi stiahne odporom. „Máš šťastie, že si dievča, inak by som ti jednu...“

„Okamžite ju pusti!“ preruší ho odrazu chalanský hlas.

Strnie, no po chvíli ma pustí a hodí mi vlasy do tváre. Nepříjemne ma šľahnú do očí. Rýchlo si ich odhrniem.

Maco sa otočí a kráča k chalanovi na konci schodiska, ktorý sa k nemu nebojácne približuje.

Keď mi dôjde, kto to je, takmer mi padne sánka. Ponerám sa naňho vyjavene, úplne zaskočená, akoby sa zrazu z ničoho nič zjavil sneh uprostred leta. V jeho prípade skôr kvety uprostred zimy.

Cením si, že sa Macovi postavil, no... len nech mu Maco neublíži!

„Iba som sa rozprával s frajerkou, kámo.“

„Nie som tvoja frajerka,“ odvetím automaticky.

„Nie som tvoj kámo,“ povie naraz so mnou chalan, ktorý sa tu objavil ako blesk z jasného neba. Áno, to je to správne prirovnanie.

Nebol v škole viac ako dva mesiace a prišiel ako neočakávaná búrka. Takú bojovnosť som v jeho očiach nevidela už dávno.

„Už zasa skúšaš moju trpezlivosť? Vypadni!“ vyštekne Maco a načiahne sa po ňom. *Zasa?* prebleskne mi v hlave. Netušila som, že... A v ďalšej chvíli... bum.

Och, môj bože.

Sánka mi padne ešte nižšie.

Kopol Maca do brucha, až sa zakymácal dozadu, no nakoniec nespadol, len zanariekal ako baba a teraz sa krčí a drží si zasiahnuté miesto.

„Čo sa to deje?“ ozve sa náš matikár zo schodov. Nikdy som sa z jeho prítomnosti netešila viac.

Maco sa s ťažkosťami pozviecha. „Nič,“ zasyčí. „Len tak kecáme,“ precedí medzi zuby.

„Aha. Jednoznačné nič,“ poznamená nezúčastnene. „Všetci choďte do triedy,“ odvetí, určite sa mu nechce riešiť konflikty, preto sa nič nepýta a kráča ďalej. Typické a vypočítavé.

„J-Ja musím ísť na záchod,“ odvetím. Neznesiteľne ma začali páliť oči. Je to určite čínskym lepidlom na mihalnice.

Neodvážim sa na ani na jedného z nich pozrieť. No predtým, ako sa za mnou zabuchnú dvere, zachytím, ako sa chalani vybrali opačnými smermi.

Podídem k umývadlu a pustím vodu. Umývam si ruky, nech zo seba zmyjem posledný zážitok. Keďže si tu nemám ako umyť vlasy, ktorých sa ten debil chytal, musí to stačiť.

Snažím sa upokojiť.

Nedarí sa.

Žmurkám ako o život a v prasknutom zrkadle si nacvičujem veselý úsmev s povestnými jamkami v lícach.

Štetka Denisa.

Reklama na úsmev bez obsahu.

4. kapitola

Vtrhnem do triedy, angličtinárka na mňa zíza ako na kriminálnika a ja sa len ospravedlňujúco usmejem. Mám trochu zahmlený pohľad, keďže mi slzia oči.

Ani nevnímam, čo hovorí. Vyhl'adám Mon, ktorá artikuluje: *Kde si bola?* Náhlím sa k nej a popritom si zastrkujem mobil do vrecka riflí. Takmer sa zabijem na nejakom ruksaku.

Spolužiak ma zachytí v poslednej chvíli.

Pozerám sa do jeho tváre ako na zjavenie. Ešte včera som civela na prázdne miesto. Posledné dva mesiace som sa dívala na kus dreva a teraz ma dvakrát po sebe zachránil.

Vôbec by som nepovedala, že má také reflexy a silné ruky. Marí sa mi, že na základke chodil na nejaké bojové umenie, no na strednej som ho brala ako tichého triedneho biff'oaša.

Oboch nás to zaskočilo.

Asi preto na seba zízame.

V živote sme si neboli takto blízko, ak nepočítam jeden trápny tanec na venčeku. Učiteľka tanca hneď pochopila, že my dvaja teda kompatibilní nie sme a odporučila nám netvoriť tanečný pár. Chvalabohu, inak by som skončila s plackami namiesto palcov.

„Si v poriadku?“ spýta sa ma Tobias s obavami, od rozpakov mu preskakuje hlas. Červená sa, asi prvýkrát v živote drží nejakú babu. Teraz sa ani náhodou nepodobá na chalana, ktorý tak šikovne spacificoval Maca.

„Ehm, som v pohode,“ vyjde zo mňa.

„Keď chcete flirtovať, tak aspoň po anglicky,“ ozve sa angličtinárka a preruší tak scénu hodnú Zlatej maliny.

Obaja precitneme. Pustí ma, prejdem k svojmu miestu o lavicu ďalej a zveziem sa na stoličku ako vrece. Všetci sa rehocú ako diví. Mám chuť im ukázať prostredník.

„Si v pohode?“ spýta sa s obavami Mon. „Sme v pohode?“

„Neviem,“ šepnem.

„Hej, *haváriu*?“ spýta sa angličtinárka klasickú otázku, keď dokončí dochádzku.

Bude bezpečnejšie nepočúvať ju a pozeráť sa na lavicu. Moja i tak zlá angličtina nepotrebuje takéto podrazy.

Niečo ma núti pozrieť sa pred seba. Čo to ten chalan robí?

Zamračím sa na Tobiasa, ktorý po mne hádže ustarostené pohľady spoza okuliarov. Bez nich by vyzeral krajšie. Raz som mu ich chcela stiahnuť a takmer sa celý červený prepadol pod lavicu.

Nechápem tie jeho hanblivé hefty. Aj by som si myslela, že je tajomný, ale Tobias je... no, Tobias.

V škôlke si utieral šušne do mojich vlasov. A vidíte teraz?! Napriek tomu je považovaný za génia. To bude tými okuliarmi, ktoré nosí už sto rokov. Viem, že je to kliše predpoklad, že okuliarnici sú múdri, ale no... naňho to platí.

„Tobi, máme radosť, že si sa vrátil,“ učka prejde do slovenčiny, aby sme jej rozumeli naozaj všetci.

Konečne sa otočí dopredu a odvetí krátke: „Aj ja.“

Bol na nejakom výmennom pobyte, už ani neviem kde. No ako poznám angličtinárku, bude chcieť, aby nám o tom povedal všetko. Je z neho tak trochu nadržaná, pretože je talent na jazyky.

„No tak! Povedz nám, kde si bol a čo všetko si zažil. Ale, pozor, v angličtine.“

Zrejme to očakával, lebo sa postaví a hovorí akosi naučene, nie všetko mu rozumiem, ale pochopím, že bol v Anglicku. Počuť to aj na jeho spevavom prízvuku.

Mne osobne sa páči viac americká angličtina, ale, samozrejme, totálne mu závidím, že jeho rodičia majú peniaze na to, aby mohol ísť na výmenný pobyt. Jasné, že dostal aj štipendium. Ja by som pri svojich známkach nemala najmenšiu šancu.

Keď skončí, učiteľka nás vyzve, aby sme si otvorili učebnicu, totálne na to kašlem. V hlave mi víri kopec iných problémov. Mon má frajera. Maco ma v podstate napadol a...

„*Is jor frent dže penis*, Denisa?“ Učiteľka ma tou otázkou prekvapí nepripravenú. Čo znamená dže penis? To bude niečo veľmi kultúrne prifarbené. Nejaký druh chalana?

Zízam na tabuľu, akoby tam boli vypísané všetky dže pohlavné odpovede. Že otázku položila práve mne, je ďalší životný podraz.

„Môžem odpovedať ja?“ spýta sa Moni, moja rytierka sa odvážila prehovoriť.

„Máš vôbec otvorenú učebnicu, Denisa?“ Ide do mňa po slovensky, vie, že jej nerozumiem. Och, príuser.

„No... ne...“ zaseknem sa, keď pohľadom pristanem na lavici. Predo mnou je lístok s niečím po anglicky. Jeho obsah prečítam sekane, ako prváčka na základke, pripa-

dám si ako teliatko, ktoré sa ešte len stavia na vratké nohy, ale evidentne to zabralo.

„*Wel dán*,“ pretiahne učka ústne Dána. Zasmejem sa, no rýchlo ten zvuk prehítam. Môj rehot totiž dokáže divy. Keď spustím, valí sa to ako lavína a strhne so sebou všetkých naokolo.

Mám jej poďakovať? Chce, aby som jej poďakovala? Kašlem na to. Práve vyvoláva Tobiasa. To on mi napísal odpoveď, potvrdí mi to aj Mon.

Dúfam, že nie je do mňa rovnako ako v škôlke. Aj keď mi od neho príde extrémne super a milé, že mi pomohol.

Nakloním hlavu, až mi na chvíľu padnú čierne vlasy do tváre ako záclona, ihneď si ich odhrňam.

Vo vrecku mi zavibruje telefón, čo mi pripomína, že som celkom zabudla na toho neznámeho, ktorý okúpil telefón v hajzli. Žeby mi písal on? Potajomky vyberiem mobil.

Píše mi iba operátor.

Po hodine nemám chuť na rozhovory so spolužiakmi, dolieha na mňa zážitok s Macom na chodbe. Čo by sa stalo, keby neprišiel Tobi alebo keby neskôr nešiel okolo matikár?

Veril by mi niekto, keby som povedala, že si ku mne dovoľoval?

Medzi chalanmi je obľúbený grázel a baby ho považujú za sexy nedosiahnuteľný cieľ. Má niečo len s babami, ktoré sa vzhľadovo takmer dotýkajú dokonalosti. Podľa určitých instagramových a povrchných kritérií.

Keby som nemilovala svoje po pás dlhé vlasy, dala by som si ich ostrihať, len nech nepriťahujem sexy idiotov ako on.

Po poslednej hodine si na mňa Mon nájde len päť mi-

nút, keďže musí ísť pomáhať rodičom do ich ovocného sadu, tak trochu ju upodozrievam, že má aj rande.

Nepoviem jej o tom, čo sa stalo, no prosí ma, aby som neodpisovala Macovi, keby mi chcel písať. To teda nehrozí, keďže som si ho všade blokla. Dúfam, že som na nič nezabudla.

Premýšľam, či sa neporozprávam s jednou z Katiek, no obe majú rande so svojimi chalanmi. Závidím im, že natrafili na takých super týpkov, aj keď sa jeden z nich, Marko, javil ako dvojník Maca.